

[Socialministeren]

Ifølge bistandsloven er det en forudsætning for at få hjælp, at pågældendes vanskeligheder ikke afhjælpes gennem dagpenge. Som en følge heraf er det anført i punkt 4 i kontanthjælpscirkulæret, at personer, der får dagpenge efter dagpengeloven eller arbejdsløshedsloven, normalt ikke vil være omfattet af hjælpemulighederne efter § 37. Dette gælder imidlertid kun, som det også videre er anført i samme cirkulære, hvis de pågældendes behov fyldestgørende kan dækkes gennem de faste dagpengeydelse. I modsat fald kan der blive tale om at yde en supplerende hjælp.

Som typiske eksempler på årsager til, at en beregning efter § 37, stk. 2, kan overstige dagpengesatserne og dermed give adgang til supplerende hjælp, er der i cirkulæret nævnt store forsørgerbyrder og høje boligudgifter. Når socialministeriet fandt det nødvendigt den 6. september 1979 at udsende en såkaldt Social Meddelelse, skyldes det, at der i visse kommuner havde været en tendens til at afslå supplerende hjælp efter bistandsloven til modtagere af dagpenge, medmindre der var tale om store forsørgerbyrder eller høje boligudgifter. Denne begrænsning, der byggede på en fejlagtig modsætnings slutning fra det, der i kontanthjælpscirkulæret alene var tænkt som eksempler, er der simpelt hen ikke hjemmel for i § 37. Efter denne regel ydes der, når det fornødne til eget eller familiens underhold ikke dækkes gennem dagpenge eller pensionsydelse, en sådan hjælp, at det modvirkes, at pågældendes og familiens hidtidige levevilkår i væsentlig grad forringes.

Gammelgaard (KF):

Allerede efter den korte tid, jeg har haft sæde i dette høje ting, konstaterer jeg, at når man spørger en minister her i onsdagsspørgetiden, får man, hvad jeg vil kalde et standard svar. Der er ingen problemer for ministeren. Alting er i overensstemmelse med lovgivningen. Ingenting kan føre til ændringer i retstilstanden.

Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om ikke det er således, at det i bistandslovens § 37, stk. 1, hedder, at hvis en person er afskåret fra at skaffe det fornødne til sit eget eller familiens underhold og udgifterne hertil ikke dækkes gennem dagpenge eller pensionsydelse, ydes der af det offentlige en sådan

hjælp, at det modvirkes, at pågældendes og familiens hidtidige levevilkår i væsentlig grad forringes.

Jeg vil også spørge, om det ikke er rigtigt, at der i cirkulæret om kontanthjælp efter bistandsloven, pkt. 4, står, at det er en forudsætning for at få forbigående hjælp, at pågældendes vanskeligheder ikke afhjælpes gennem dagpenge eller pensionsydelse. Der kan dog i særlige tilfælde blive tale om at yde en supplerende hjælp til dagpengemodtagere. Altså i særlige tilfælde. Det tales der ikke om i Sociale Meddelelser nr. 410-188 af 6. september 1979. Her hedder det nemlig, at i alle tilfælde skal modtagere af arbejdsløshedsdagpenge behandles som andre, der søger om kontanthjælp efter bistandsloven.

På samme måde som i det tidligere spørgsmål sker der her det, at et administrativt organ på sin vis lovgiver – efter min opfattelse i modstrid med lovgivernes intentioner. Det er det, der er baggrunden for, at jeg har spurgt ministeren, hvad ministeren agter at gøre i anledning af, at udgifterne til bistandsydelse forøges på baggrund af en administrativ bestemmelse, der går videre end reglerne i bistandsloven og cirkulæret om kontanthjælp.

Jeg gentager over for ministeren spørgsmålet: mener ministeren ikke, at denne skrivelse fra socialministeriet af 6. september 1979 går videre end reglerne i bistandsloven og cirkulæret om kontanthjælp?

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Hr. Gammelgaard indledte med en bemærkning om, at han allerede i løbet af den korte tid, han havde siddet i folketinget, havde opdaget, at man mestendels fik standard svar, og det syntes han var trist. Det var, som om ministrene ikke var opmærksomme på, at ting også kunne ændres. Hvis hr. Gammelgaard prøver at se antallet af onsdagsspørgsmål, der stilles til de enkelte ministre, og overvejer konsekvenserne af, at hvert enkelt onsdagsspørgsmål skulle rumme lovændringer i sig, tror jeg, han vil kunne indse, at vi i så fald ville få en lovgivning, der var fuldstændig uoverskuelig. Dermed er ikke sagt, at onsdagsspørgsmål ikke også af ministeren bruges til at kigge de ting efter, som spørgeren har rejst, men at det ligefrem skulle kunne føre til lovændringer hver eneste gang, ville jeg nu mene var en dristig konklusion.